

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5729/2556

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่โจทก์ นายชำนาญ มาตะมูล กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 59, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 291

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 นั้น จำเลยที่ 1 ต้องรู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบภายนอก คือ (1) ผู้ใด (2) ฆ่า (3) ผู้อื่น กล่าวคือ รู้ว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการฆ่า และรู้ด้วยว่า วัตถุประสงค์ของการกระทำคือผู้อื่นนั้นยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งปัญหาว່ว่าจำเลยที่ 1 รู้หรือไม่ว่าผู้ตายถึงแก่ความตายแล้วนั้น โจทก์ไม่ได้ฎีกา และฎีกาโจทก์รับว่าจำเลยที่ 1 เข้าใจว่าผู้ตายถึงแก่ความตายแล้ว ทั้งข้อเท็จจริงยุติตามคำพิพากษาศาลล่างว่าจำเลยที่ 1 พยายามข่มขืนกระทำชำเราผู้ตายโดยใช้กำลังประทุษร้ายผู้ตายจนหมดสติแล้วนำไปทิ้งที่อ่างเก็บน้ำโดยเข้าใจว่าผู้ตายถึงแก่ความตายแล้ว ดังนั้น การที่จำเลยที่ 1 มิได้รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดว่าผู้ตายยังไม่ถึงแก่ความตาย จะถือว่าจำเลยที่ 1 ประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผลไม่ได้ การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงขาดองค์ประกอบความผิดตามความใน ป.อ. มาตรา 59 วรรคสาม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 276, 288, 289 (7) และบริบทจรรยาบรรณของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในข้อหาฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดความผิดหรือหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดที่ตนได้กระทำไว้ ส่วนข้อหาข่มขืนกระทำชำเรา ให้การปฏิเสธว่ากระทำความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราเท่านั้น จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 80, 288 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานฆ่าผู้อื่น ลงโทษประหารชีวิต ฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเรา ลงโทษจำคุก 8 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้แต่ละกระทงกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) ฐานฆ่าผู้อื่น คงจำคุกตลอดชีวิต ฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเรา คงจำคุก 4 ปี เมื่อลงโทษจำคุกตลอดชีวิตในความผิดกระทงแรกแล้วไม่อาจนำโทษจำคุกในกระทงหลังมารวมได้อีก คงจำคุกจำเลยที่ 1 ตลอดชีวิตสถานเดียว ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 คินรถจรรยาบรรณของกลางแก่เจ้าของ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 ไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 แต่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ลงโทษจำคุก 10 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้วคงจำคุก 5 ปี รวมกับโทษจำคุก 4 ปี ในความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นเป็นจำคุก 9 ปี นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติในชั้นนี้โดยคู่ความไม่ได้แย้งคัดค้านว่า นางสาวเครือวัลย์ผู้ตาย เป็นภริยาของนายเงิน เมื่อวันที่ 3 ตุลาคม 2552 เวลาประมาณ 16 นาฬิกา ผู้ตายไปร่วมวง

ดื่มสุราที่บ้านนายบุญสม มีผู้ร่วมดื่มสุรา คือ จำเลยทั้งสอง นางอน ภริยาของนายบุญสม ซึ่งเป็นมารดาของจำเลยที่ 1 ที่เกิดจากสามีเก่า นายดวงจันทร์และนางเหรียญ โดยนายบุญสมมาร่วมดื่มภายหลังจากกลับจากเลิกงานเพียง 2 แก้ว จนกระทั่งเวลาประมาณ 18 นาฬิกา ก็เลิกดื่มแยกย้ายกันไป จำเลยที่ 1 และผู้ตายพากันไปดื่มสุราที่บ้านนายสิงห์คำ มีนายดวงจันทร์ นางดวงจันทร์ นางสาวทิพย์ และนางสอางค์ศรี พี่สาวของจำเลยที่ 2 ร่วมดื่มในวงสุราจนถึงเวลาประมาณ 20.30 นาฬิกา จึงเลิกดื่ม นายสิงห์คำบอกจำเลยที่ 1 ให้ไปส่งผู้ตาย แล้วจำเลยที่ 1 และผู้ตายออกจากบ้านไปด้วยกัน คิณนั้นผู้ตายไม่ได้กลับบ้าน รุ่งขึ้นนายเงินตามหาไม่พบและเข้าใจว่าผู้ตายไปหามารดา วันที่ 5 ตุลาคม 2552 เวลาประมาณ 13 นาฬิกา มีผู้พบศพผู้ตายในอ่างเก็บน้ำภายในรีสอร์ทเชียงใหม่ไฮแลนด์ห่างจากหมู่บ้านประมาณ 1 กิโลเมตร พันตำรวจโทพงษ์ศักดิ์ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่ริม อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ รับแจ้งเหตุแล้วได้แจ้งนายแพทย์อนุพงษ์ไปร่วมชันสูตรพลิกศพ นายแพทย์อนุพงษ์เห็นสภาพศพแล้วเชื่อว่าผู้ตายถูกทำร้ายร่างกายก่อนตาย ได้ทำรายงานไว้ตามรายงานชันสูตรพลิกศพ พันตำรวจโทพงษ์ศักดิ์ส่งศพผู้ตายไปที่แผนกนิติเวช โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่เพื่อตรวจพิสูจน์หาร่องรอยและสาเหตุการตาย นายแพทย์จำตุรงค์ได้ทำการตรวจพิสูจน์และลงความเห็นว่าคุณตายถูกทำร้ายศีรษะด้านขวามีรอยช้ำ คอด้านขวามีรอยช้ำของกล้ามเนื้อ หน้าอกมีรอยช้ำ กระดูกซี่โครงขวาหักตั้งแต่ซี่ที่ 3 ถึงซี่ที่ 7 กระดูกซี่โครงซ้ายหักตั้งแต่ซี่ที่ 6 ถึงซี่ที่ 9 ตับมีรอยฉีกขาด พบโลหิตตกในช่องท้องประมาณ 1,300 มิลลิเมตร สันนิษฐานว่าโลหิตออกเพราะตับอักเสบ และตรวจพบสิ่งแปลกปลอมในถุงลมปอด เชื่อว่าผู้ตายสำลักน้ำ แสดงว่าขณะจมน้ำยังมีชีวิตและสำลักเอาสิ่งแปลกปลอมเข้าไปในปอด รอยฟกช้ำตามร่างกายเกิดจากการถูกกระแทกด้วยของแข็งมีคม ซี่โครงหักเนื่องจากถูกกระแทกด้วยของแข็งอย่างรุนแรง รอยฟกช้ำที่คอเป็นรอยจุดเป็นจ้ำสันนิษฐานว่าเกิดจากการกดด้วยนิ้วมือ ตับฉีกขาดจากการถูกกระแทกอย่างรุนแรงที่บริเวณหน้าท้อง ไม่พบเชื้ออสุจิในช่องคลอดและไม่พบรอยฉีกขาดใหม่ของช่องคลอด ตายเนื่องจากการจมน้ำ วันที่ 6 ตุลาคม 2552 ดาบทตำรวจเหรียญทองติดตามตัวจำเลยที่ 1 มาสอบถาม จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพว่าร่วมกับจำเลยที่ 2 กระทำความผิด พันตำรวจโทพงษ์ศักดิ์ได้ขอศาลชั้นต้นให้ออกหมายจับจำเลยทั้งสองและติดตามจับจำเลยที่ 2 ได้ในคิณนั้น ชันจับกุมจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 1 กลับให้การรับสารภาพว่าร่วมกระทำกับจำเลยที่ 2 โดยจำเลยที่ 2 เป็นผู้ทำร้ายและกระทำชำเรา ส่วนจำเลยที่ 1 ช่วยจับขาแต่ไม่ได้กระทำชำเรา ส่วนจำเลยที่ 2 คงให้การปฏิเสธเช่นเดิม คดีสำหรับจำเลยที่ 2 ยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ให้ยกฟ้อง คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเรายุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ให้ลงโทษจำคุก 4 ปี ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ว่า จำเลยที่ 1 เจตนาฆ่านางสาวเครือวัล ผู้ตาย ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ ประมวลกฎหมายหมายอาญา มาตรา 59 วรรคสอง บัญญัติว่า "การกระทำโดยเจตนาได้แก่การกระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำและในขณะเดียวกันผู้กระทำประสงค์ต่อผล หรือยอมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้น" วรรคสาม บัญญัติว่า "ถ้าผู้กระทำมิได้รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิด จะถือว่าผู้กระทำประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้นมิได้" ดังนั้น การที่จะถือว่าจำเลยที่ 1 มีเจตนาฆ่าได้นั้น จำเลยที่ 1 ต้องรู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบภายนอกของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 คือ (1) ผู้ใด (2) ฆ่า และ (3) ผู้อื่น กล่าวคือ จำเลยที่ 1 ต้องรู้ข้อเท็จจริงที่ว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการ "ฆ่า" และรู้ด้วยว่าวัตถุแห่งการกระทำเป็น "ผู้อื่น" (หมายความว่าผู้อื่นนั้นยังมีชีวิตอยู่) หากจำเลยที่ 1 เข้าใจว่าผู้ตายถึงแก่

ความตาย (เป็นศพ) แล้วก็ไม่ถือว่าจำเลยที่ 1 มีเจตนาฆ่าผู้อื่น คดีนี้ข้อเท็จจริงได้ความว่าโจทก์ไม่มี ประจักษ์พยานรู้เห็นขณะเกิดเหตุ แต่ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติว่าจำเลยที่ 1 พยายาม ช่มชู้กระทำฆ่าเราผู้ตายโดยใช้กำลังประทุษร้ายผู้ตายจนหมดสติแล้วนำไปทิ้งที่อ่างเก็บน้ำ โดย เข้าใจว่าผู้ตายถึงแก่ความตายแล้ว ซึ่งโจทก์ก็ฎีกายอมรับว่าขณะที่จำเลยที่ 1 นำผู้ตายไปทิ้ง อ่างเก็บน้ำนั้นจำเลยที่ 1 สำคัญผิดว่าผู้ตายถึงแก่ความตายแล้ว ดังนั้นการกระทำของจำเลยที่ 1 จึง ถือว่ามีเจตนาฆ่าผู้ตายหาได้ไม่เพราะจำเลยที่ 1 มิได้รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิด อันจะถือว่าจำเลยที่ 1 ประสงค์ต่อผลหรือย้อมเล็งเห็นผลไม่ได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา 59 วรรคสาม ที่ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาว่า จำเลยที่ 1 ไม่มีเจตนาฆ่าผู้ตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 แต่กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายตามมาตรา 291 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

กิริติ กาญจนรินทร์ · นิพนธ์ ใจสำราญ · วีระชาติ เอี่ยมประไพ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5729/2556>